

Drós Sveinsdóttir

– HAR VAR EINGIN AT TOSA VIÐ

–Vit søgdu farvæl við hann, tí tað var kanska seinastu ferð vit sóu hann á lívi, men kortini var tað ongin har, ið spurdi okkum hvussu vit høvdu tað, sigur Drós Sveinsdóttir um lötuna, tá lítlibeiggi skuldi leggjast undir skurð fyri álvarsaman hjartafeil

HALLUR AV RANA

I Hvalba situr 26 ára gamla Drós Sveinsdóttir og hugsar um hennara lív. Tá eg ringi til hana, er tað við endan av langari viku. Hon er í ferð við at leggja síðstu hon á eina fram-løgu, ið hon skal hava fyri Hjartafelagnum. Fyrr í vikuni var hon gestur í morgunsendingini hjá Kringvarpinum, har hon greiddi eitt sindur frá tí sama, ið hon skal hava framløgu um hóskvøldið.

Tað er ikki tí, at Drós Sveinsdóttir sjálv er sjúk í hjartanum, ið er orsøkin til, at so stórir áhugi er fyri hennara søgu. Tað er 11 ára yngri beiggi hennara, Páll Hermann, ið var føddur við einum hjartafeili.

Søgan hjá Drós Sveinsdóttir er søgan um eitt barn sum avvarðandi. Eitt barn, ið ikki varð loftað av landinum.



Tá visti eg, at okkurt álvarsamt var á vási, tí mamma hevði bil við sjálv. Hví kundi hon ikki koyra

Okkurt var áfatt

Vit eru í 2001 og Drós Sveinsdóttir er vorðin stórasystir aftur. Lítli beiggin tykist at hava tað gott, og frøðin er stór í familjuni, ið nú telur ein systkinaflokk á trimum børnum. Drós, tvey ára yngri Rógvi og nýfðingurin Páll Hermann.

Fyrstu tíðina tykist alt eisini at vera í lagi, og lítli beiggin hevur tað gott. Tá hann er trýggjar mánaðir gamal fer mamman sum vanligt til kommunulækna, har nýfðdi sonurin skal til vanligu kanninginna, ið allir nýfðingar skulu til.

– Tað var tá, at mamma fyrstu ferð fekk at vita, at okkurt var áfatt. Kommunulækni helt seg hoyra okkurt óvanligt ljóð, men sissaði mammu beinanvegin, og fortaldi henni, at hetta var vanligt. Nógv børn í Føroyum verða fødd við einum holi í hjartanum, ið síðan veksur aftur, segði lækkin við mammu, greiðir Drós Sveinsdóttir frá.

Fyri at vera á tryggu síðuni velur lækkin tó at bíleggja eina tíð hjá einum serlækna í hjartasjúkum á Landssjúkrahúsinum.

– Heimafturkomin varnaðust foreldrini fyri fyrstu ferð, at okkurt var áfatt við lítla beigggjanum. Hann varð bláur um varrnar og undir neglunum, og mamma gjørdist bangin, og skundaði undir fyri, at beiggin slapp til Havn-ar til kanningar, greiðir Drós Sveinsdóttir frá.

Hví kundi hon ikki koyra?

Fjórta dagar eftir, at mamm-an hevði verið hjá kommunulæknanum setti familjan kósina til Havnar og Landssjúkrahúsið, har ein serlækni í hjartasjúkum kannaði smádreingin.

– Pápi er sjómaður og var til skips, so eg og Rógvi fóru við mammu til Havnar. Hon koyrði okkum til fastur mína, har vit bíðaðu, meðan hon og Páll Hermann

fóru til læknan, greiðir Drós Sveinsdóttir frá.

Meðan Drós Sveinsdóttir og Rógvi eru heima hjá fastrini ringir telefonin.

– Eg hoyrði tað var mamma, og at hon bað fastur mína koma eftir sær. Tá visti eg, at okkurt álvarsamt var á vási, tí mamma hevði bil við sjálv. Hví kundi hon ikki koyra, minnst Drós Sveinsdóttir, at hon hugsaði hendan dagin.

Komin heim til lítli familjuna greiddi mamman frá, at lítli beiggin hevði fingið staðfest ein álvarsaman feil í hjartanum, og at hann mátti leggjast undir skurð í Danmark.

Trúðu at hann doyði

Drós Sveinsdóttir minnst, at mamman var skelkað av boðunum, ið hon hevði fingið á Landssjúkrahúsinum, og bar hon nú ótta fyri, at yngsti sonurin kundi doyggja hvørja løtu.